

Ce este un credincios biblic?

Albert N. Martin

Predici și eseuri

CE ESTE UN CREDINCIOS BIBLIC?

Albert N. Martin

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodușă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Tradus și publicat cu permisiunea Chapel Library. Pentru publicații cristicentrice, contactați Chapel Library la adresa 2603 W Wright Street, Pensacola, FL 32505, www.chapellibrary.org.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaturi, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: <http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Există multe subiecte în care ignoranța totală sau indiferența completă nu este tragică și nici fatală. Sunt sigur că puțini dintre noi pot explica toate procesele prin care o vacă neagră mănâncă iarbă verde și produce lapte alb – și cu toate acestea bem laptele! Mulți dintre noi nu înțeleg mare lucru din teoria relativității a lui Einstein, și dacă ni s-ar cere să o explicăm ne-ar fi extrem de greu. Ba mai mult, nu numai că nu înțelegem teoria lui Einstein, ci cei mai mulți dintre noi suntem și indiferenți; dar ignoranța sau indiferența noastră nu este tragică și nici fatală.

Există, însă, alte probleme pentru care ignoranța și indiferența sunt tragice și fatale. Așa stau lucrurile cu răspunsul la întrebarea: „*Ce este un creștin, sau un credincios biblic?*” Cu alte cuvinte, potrivit Scripturilor, când are un om dreptul să se numească „creștin”?

Nici un om nu trebuie să presupună neîntemeiat că este credincios adevărat. O concluzie falsă în această privință este tragică și fatală. De aceea, voi prezenta 4 aspecte ale răspunsului Bibliei la întrebarea: „*Ce este un credincios biblic?*”

1. Potrivit Bibliei, credinciosul biblic este un om care s-a confruntat în mod realist cu problema propriului păcat.

Unul dintre numeroasele lucruri care deosebește credința creștină de alte religii din lume este faptul că, în esență, creștinismul este o religie a *păcătosului*. Atunci când un înger a vestit lui Iosif nașterea lui Isus Hristos, a spus așa: „Ea (Maria) va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Matei 1:21).

Apostolul Pavel a scris în 1 Timotei 1:15: „*O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși”, dintre care cel dintâi sunt eu*”. Domnul Isus Hristos Însuși a spus în Luca 5:31-32: „*Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. N-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși*”. Creștinul este un om care s-a confruntat în mod realist cu problema propriului său păcat.

Când citim Biblia descoperim că, în ce privește păcatul, fiecare dintre noi are o problemă personală cu două aspecte. Pe de-o parte, avem problema unui trecut păcătos, iar pe de altă parte avem problema unei inimi păcătoase. Dacă pornim de la Geneza 3 și citim istoria tragică a răzvrătirii omului împotriva lui Dumnezeu și a căderii

omului în păcat, putem urmări doctrina biblică despre păcat până în cartea Apocalipsa și vom vedea că nu este o suprasimplificare să spunem că învățătura Bibliei despre păcat se poate reduce la aceste două aspecte fundamentale - problema unui trecut păcătos și problema unei inimi păcătoase.

Ce vreau să spun prin „*problema unui trecut păcătos*”? Prin aceasta vreau să descriu ceea ce Scriptura ne prezintă ca învățătura despre vinovăția umană cauzată de păcat. Scripturile ne spun clar că suntem păcătoși chiar înainte să ne începem existența pe pământ: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit” (Romani 5:12).

Când au păcătuit „*toți*”? Noi *toți* am păcătuit în Adam. El a fost destinat de Dumnezeu să reprezinte toată rasa umană. Atunci când el a păcătuit, noi am păcătuit odată cu el și am căzut în păcat împreună cu el. De aceea scrie apostolul Pavel în 1 Corinteni 15:22: „*și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos*”. Omul a fost creat fără păcat în grădina Eden; dar din momentul în care Adam a păcătuit și noi am devenit vinovați. Noi am căzut împreună cu el în primul său păcat și facem parte dintr-o rasă umană condamnată.

Ba mai mult, Scripturile ne învață că după ce suntem născuți, se mai adaugă vinovăție datorită păcatelor pe care le comitem noi înșine. Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că „*pe pământ nu este nici un om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască*” (Eclesiastul 7:20); și fiecare păcat mărește vinovăția noastră. Cazierul nostru cerec este încărcat de păcate. Dumnezeuul atotputernic măsoară totalitatea experienței noastre umane după un standard care este absolut inflexibil. Acest standard se referă nu numai la faptele noastre exterioare ci și la gândurile noastre și chiar la pornirile inimii - tocmai de aceea Domnul Isus a spus că o pornire de mânie nedreaptă este în esență un omor, iar privirea pofticioasă este de fapt adulter (Matei 5:22, 28).

Dumnezeu ține evidența vieții noastre. Această evidență este inclusă în „cărțile” care vor fi deschise în ziua judecății (Apocalipsa 20:12). În acele cărți sunt scrise toate gândurile, toate motivele, toate intențiile, toate faptele și toate dimensiunile experienței umane care sunt contrare standardului legii sfinte a lui Dumnezeu - fie că sunt o neîmplinire a standardului, fie că sunt o încălcare a lui. Avem problema unui trecut păcătos - și dovezile adunate ne arată că suntem vinovați. Vinovăția noastră este reală pentru că am comis păcate reale împotriva Dumnezeuului viu și adevărat. Tocmai de aceea ne spune Scriptura

că întreaga omenire este vinovată față de Dumnezeuul atotputernic (Romani 3:19).

Te-a preocupat vreodată serios problema trecutului tău păcătos? Te-ai confruntat cu faptul că Dumnezeuul atotputernic te-a judecat și te-a găsit vinovat atunci când strămoșul tău Adam a păcătuțit, și ești socotit vinovat pentru orice cuvânt pe care l-ai rostit contrar cu sfințenia, justiția, puritatea și neprihănirea Lui perfectă? El știe fiecare obiect pe care l-ai luat deși nu era al tău. El știe fiecare cuvânt pe care l-ai rostit neținând seamă de adevărul perfect și absolut. Ți-ai dat vreodată seama de lucrul acesta așa încât să fii copleșit de faptul că Dumnezeuul atotputernic are dreptul să te cheme la judecată și să-ți ceară să dai socoteală de fiecare faptă făcută împotriva legii Sale și care ți-a încărcat sufletul de vinovăție?

Dar problema trecutului păcătos nu este singura noastră problemă. Mai avem una: avem o inimă rea. Biblia ne învață că problema păcatului nostru derivă nu numai din ceea ce am făcut, ci și din ceea ce suntem. Atunci când Adam a păcătuțit, el nu numai că a devenit vinovat înaintea lui Dumnezeu, ci a fost pângărit în însăși natura sa.

Această pângărire este descrisă în Ieremia 17:9: *„Inima omului este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea, cine poate s-o cunoască?”* Domnul Isus a descris-o în

Marcu 7:21: „Căci dinlăuntru, din inima omului, ies gândurile rele”, și apoi numește diferitele păcate pe care le putem vedea pe paginile ziarelor în orice zi: omor, adulter, blasfemie, mândrie. Domnul Isus a spus că aceste lucruri ies dintr-un izvor poluat - inima umană pângărită. Observați că El nu spune: „Din afară, datorită presiunilor societății și a influențelor sale negative, vin omorul și adulterul, mândria și furtul”. Acestea sunt cuvintele multor psihologi necreștini contemporani care spun că „starea societății” produce infracțiunile și rebeliunea. Domnul Isus spune că toate acestea vin din inima umană.

Fiecare dintre noi, prin natura sa, are o inimă pe care Scriptura o descrie ca fiind „*deznădăjduit de rea*”, un izvor al tuturor formelor de nelegiuire. Romani 8:7 afirmă: „*Umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună*”. Pavel nu spune că firea pământească (adică natura umană care nu a fost regenerată de Dumnezeu) are oarecare vrăjmășie față de Dumnezeu; el spune că firea pământească este ea însăși vrăjmășie față de Dumnezeu: „*Firea pământească este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu*”. Prin natura sa, orice inimă omenească poate fi descrisă ca un pumn încleștat ridicat împotriva lui Dumnezeu. Aceasta este problema lăuntrică a unei inimi păcătoase - o inimă care iubește păcatul, o

inimă care este sursa păcatului, o inimă care este vrăjmașă față de Dumnezeu.

Te-a preocupat vreodată serios faptul că ai o inimă rea și păcătoasă? Nu te întreb dacă crezi teoretic în păcătoșenia inimii umane. S-ar putea să fii de acord cu mine că natura păcătoasă și inima păcătoasă sunt o realitate. Întrebarea mea este dacă te-a preocupat vreodată serios faptul că ai o inimă păcătoasă și un trecut păcătos.

Ai simțit vreodată gravitatea vinovăției tale față de Dumnezeu sfânt? Ai văzut cât de îngrozitoare este inima „*nepus de înșelătoare și deznădăjduit de rea*”?

Credinciosul biblic este un om care a înțeles gravitatea problemei păcatului personal. Măsura în care simțim povara cumplită a păcatului diferă de la un om la altul. Perioada de timp necesară ca un om să ajungă la recunoașterea faptului că are un trecut păcătos și o inimă păcătoasă este de asemenea diferită. Sunt multe diferențe, dar Domnul Isus Hristos, Marele Medic, nu a vindecat niciodată pe cei care nu s-au recunoscut păcătoși. El a spus: „*N-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși*” (Matei 9:13). Ești tu un credincios biblic - ești tu un om care a luat în serios problema propriului său păcat?

2. Credinciosul biblic este un om care a acceptat singurul remediu divin pentru păcat.

În Biblie ni se spune de multe ori că Dumnezeuul atotputernic a luat inițiativa ca să facă ceva pentru om, pentru păcătos. Unele versete pe care le-am învățat în copilărie pun accentul pe inițiativa lui Dumnezeu ca să ofere un remediu pentru omul păcătos: „*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică*” (Ioan 3:16), „*Și dragostea nu stă în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre*” (1 Ioan 4:10); „*Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit ne-a adus la viață împreună cu Hristos*” (Efeseni 2:4,5).

Credința creștină nu este o schemă religioasă de auto-ajutorare prin care să-ți ameliorezi viața cu ajutorul lui Dumnezeu. O învățătură specifică a credinței creștine este că Domnul Isus Hristos este singurul Mântuitor pentru păcătoși. De asemenea, adevăratul ajutor vine de sus și îl primim în starea în care ne aflăm. Nu ne putem scoate din mocirlă trăgându-ne de șireturi! În îndurarea Sa, Dumnezeu intervine în situația omului și face ceva ce noi înșine n-am putea face niciodată.

Dacă deschidem Scripturile, descoperim că remediul divin pentru păcat are trei aspecte simple și foarte profunde:

a) în primul rând, remediul lui Dumnezeu pentru păcat este întruchipat într-o Persoană.

Oricine care examinează serios remediul divin pentru păcatul uman va observa în Scripturi că remediul nu este un set de idei, ca și cum ar fi doar o altă filozofie, nici nu se găsește într-o instituție, ei remediul divin este întruchipat într-o Persoană: *„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu”* (Ioan 3:16); *„Ea (Maria) va naște un Fiu și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale”* (Matei 1:21). Domnul Isus Însuși a spus: *„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”* (Ioan 14:6).

Remediul divin pentru păcat este întruchipat într-o Persoană - Domnul Isus Hristos - Cuvântul etern care a devenit om, unind o adevărată natură umană cu natura Sa divină. El este soluția lui Dumnezeu pentru om - pentru trecutul lui păcătos și pentru inima lui rea. Domnul Isus este un Mântuitor care este în același timp Dumnezeu și om, două naturi unite într-o singură Persoană pentru totdeauna. Dacă vrei să remediezi problema păcatului tău personal într-un mod biblic, o poți remedia numai când intri într-o relație personală cu Domnul Isus Hristos.

Aceasta este o caracteristică unică a credinței creștine: păcătosul - cu toate nevoile sale - unit cu Mântuitorul, în toată plinătatea harului Său; păcătosul - cu nevoia sa neîmplinită - și Mântuitorul atotputernic, care Se apropie de el prin Evanghelie. Această realitate este gloria Veștii Bune a lui Dumnezeu pentru păcătoși!

b) în al doilea rând, remediul lui Dumnezeu pentru păcat este găsit în crucea pe care a murit Domnul Isus Hristos.

Când cercetăm Scripturile descoperim că remediul divin se află în mod special în crucea Domnului Isus Hristos. Ioan Botezătorul folosește imaginea mielului de jertfă din Vechiul Testament când arată spre Isus și spune: „*Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!*” (Ioan 1:29) Domnul Isus Însuși a spus: „*Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți*” (Matei 20:28).

Adevărata propovăduire a Evangheliei se concentrează asupra crucii atât de mult încât Pavel spune că Evanghelia este cuvântul sau mesajul crucii. Predicarea crucii este „*nebulie pentru cei ce sunt pe calea pierzării, dar pentru noi care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu*” (1 Corinteni 1:18). Când Pavel a mers la Corint - un centru intelectual și de filozofie greacă păgână - el nu a urmat modelele lor de retorică ci a spus: „*N-am de gând*

să știi altceva între voi decât pe Isus Hristos și pe El răstignit” (1 Corinteni 2:2).

Crucea nu trebuie privită ca o idee abstractă sau un simbol religios, semnificația crucii este cea pe care i-o dă Dumnezeu. Crucea a fost locul unde Dumnezeu, prin imputare, a pus toate păcatele poporului Său asupra Fiului Său. Pe crucea aceea El a purtat blestemul în locul nostru. Apostolul Pavel spune: *„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi” (Galateni 3:13), și „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21).*

Crucea nu este un simbol nebulos și nedefinit al dragostei altruiste, dimpotrivă, crucea este dovada monumentală a modului în care Dumnezeu poate fi drept și totuși să ierte vina păcătoșilor. La cruce, Dumnezeu - după ce a pus păcatele omenirii asupra lui Hristos - a pronunțat judecata asupra Fiului Său, ca reprezentant al omenirii. Acolo pe cruce Dumnezeu a vărsat fără cruțare potirele mâniei Sale asupra Fiului până când Fiul a strigat: *„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Psalmii 22:1; Matei 27:46).*

La Calvar Dumnezeu a demonstrat în lumea vizibilă ceea ce s-a întâmplat în lumea spirituală invizibilă. El a învăluit cerurile în întuneric ca să dea de știre omenirii

că Fiul coboară în întunericul de afară al iadului pe care-l merită păcatele mele și ale tale. Domnul Isus atârână pe cruce în postura unui condamnat vinovat; societatea a avut pentru El un singur verdict: „Scoateți-L afară!”, „Răstigniți-L!”, „Omorâți-L!” - și Dumnezeu nu a intervenit ca să-L scape. În scena pe care o pot vedea oamenii, Dumnezeu demonstrează ce face în tărâmul pe care nu-L putem vedea. El Îl tratează pe Fiul Său ca pe un făcător de rele. El Îl face pe Domnul Isus Hristos să simtă în adâncul sufletului Său toată furia mâniei pe care ar trebui să o simțim noi.

c) În al treilea rând, remediul lui Dumnezeu pentru păcat este adecvat pentru toți oamenii și este oferit tuturor oamenilor, fără nici o deosebire.

Până când nu am simțit apăsarea conștiinței pentru vina păcatului nostru ne vine ușor să credem că Dumnezeu îi iartă pe păcătoși. Dar când începem să înțelegem gravitatea păcatului, gândurile noastre sunt schimbate. Ne vedem pe noi înșine ca niște viermi în pulberea pământului, făpturi a căror viață este în mâinile Dumnezeului în care „*ne avem viața și mișcarea*” (Faptele Apostolilor 17:28).

Începem să ne dăm seama că am îndrăznit să-L sfidăm pe Dumnezeul care a închis pentru totdeauna în în-

tunerice pe îngerii care s-au răzvrătit împotriva Lui. Recunoaștem că acest Dumnezeu sfânt vede toate gândurile inimilor noastre corupte. Atunci spunem: „O, Dumnezeule, Tu ești cu desăvârșire drept! Dacă mă tratezi după cum merită păcatele mele, nu îmi rămâne decât să aștept mânia și judecata Ta! Cum ai putea să mă ierți și totuși să rămâi drept? Cum ai putea să rămâi Dumnezeu drept și totuși să nu mă condamni la pedeapsa veșnică alături de îngerii care s-au răzvrătit?”

Când începem să ne dăm seama de gravitatea păcatului nostru, iertarea devine cea mai dificilă problemă cu care s-a frământat vreodată mintea noastră. Atunci avem nevoie să știm că într-o Persoană, într-o Persoană crucificată, Dumnezeu a pregătit o rezolvare adecvată pentru toți oamenii și o oferă tuturor oamenilor, fără nici o deosebire.

Dacă ne-ar fi puse niște condiții pentru primirea lucrării lui Hristos am putea spune: „Eu nu pot îndeplini condițiile acestea; nu sunt calificat să primesc iertarea!” Minunea soluției oferite de Dumnezeu este că ne este dată fără nici o condiție: „Voi, toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!” (Isaia 55:1). „Pe cel ce vine la Mine nu-L voi izgoni afară” (Ioan 6:37).

Observați frumusețea îndurării oferite gratuit în Domnul Isus Hristos! Nu este nevoie ca Dumnezeu să Se coboare din cer ca să ne cheme pe fiecare pe nume să venim la El, îndurarea ne este oferită în mod nelimitat de Însuși Fiul Său: „*Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă*” (Matei 11:28).

Sunt două cerințe divine: pocăința și credința. Evanghelistul scrie despre începutul lucrării de propovăduire a Domnului Isus: „*După ce a fost închis Ioan, Isus a venit în Galileea și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie*” (Marcu 1:14-15). După învierea Sa, Domnul Isus le-a spus ucenicilor că așa trebuie „*să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim*” (Luca 24:47). Apostolul Pavel le-a predicat „*iudeilor și grecilor pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos*” (Faptele Apostolilor 20:21).

3. Credinciosul biblic este cel care s-a conformat din toată inima la cerințele lui Dumnezeu pentru primirea harului

Care sunt cerințele divine pentru primirea harului iertării? Trebuie să ne pocăim și trebuie să credem. Deși este necesar să discutăm separat aceste concepte, nu trebuie să considerăm că pocăința este separată de credință

sau credința este separată de pocăință. Adevărata credință este îngemănată cu pocăința și adevărata pocăință este îngemănată cu credința. Ele se întrepătrund în așa măsură încât ori de câte ori omul primește harul iertării, omul acela este un pocăit credincios și un credincios pocăit. Ce este pocăința? Definiția din *Catechismul scurt* este foarte bună și sună astfel: „*Pocăința care duce la viață veșnică este un har mântuitor prin care păcătosul, care simte cu adevărat povara păcatului său, acceptă harul lui Dumnezeu în Hristos și - cu durere și ură față de păcat - se întoarce de la păcat spre Dumnezeu, dorind o viață de ascultare deplină*”.

Pocăința o vedem atunci când fiul risipitor și-a venit în fire în timp ce era în țara îndepărtată în loc să rămână acasă și să trăiască în ascultare de tatăl său, el și-a cerut partea de moștenire, a luat-o și a plecat de acasă într-o țară îndepărtată unde și-a risipit averea. Când a ajuns în mizerie, datorită păcatelor sale, el și-a venit în fire și a spus: „*Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: „Tată, am păcătuțit împotriva cerului și împotriva ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi”* (Luca 15:17-19).

Când fiul risipitor și-a recunoscut păcatul nu a rămas acolo ca să se gândească la mizeria sa, să scrie poezii despre viața sa sau să trimită telegrame tatălui. Scriptura

ne spune: „*S-a sculat și a plecat la tatăl său*” (v. 20). I-a părăsit pe cei care i-au fost prieteni în păcat, a detestat și a respins tot ce ținea de felul acela de viață. Ce l-a atras acasă? Convingerea că are un tată iubitor și drept care îl va primi acasă. El nu i-a scris tatălui: „*Tată, trec prin niște greutăți în prezent; conștiința mă tulbură în fiecare noapte. Trimite-mi te rog niște bani ca să ies la liman, sau vino pe la mine ca să mă simt mai bine*”. Nicidecum! El nu a avut nevoie doar să se simtă mai bine - el a avut nevoie să fie transformat, și de aceea a părăsit țara îndepărtată.

Este un pasaj foarte frumos în care Domnul spune: „*Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el și a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult*” (v. 20). Fiul risipitor nu a venit încrezător în sine la tatăl său ca să discute cu el despre decizia de a veni acasă.

În zilele noastre este răspândită ideea că oamenii pot ieși în față la un apel sau pot rosti o rugăciune simplă și în felul acesta să-I facă lui Dumnezeu o favoare prin faptul că iau o decizie. Aceasta nu are nimic a face cu adevărata convertire. Adevărata pocăință implică recunoașterea faptului că am păcătuit împotriva Dumnezeului cerurilor, care este mare și milostiv, sfânt și iubitor, iar eu nu sunt vrednic să mă numesc fiul Său. Când sunt gata să părăsesc păcatul, să-mi întorc spatele spre păcat și să vin la Dumnezeu umil, întrebându-mă dacă mai poate exista

iertare pentru mine, atunci se petrece minunea minunilor: Tatăl mă întâmpină și mă cuprinde în brațe cu dragoste iertătoare și cu îndurare. Și nu cred că greșesc dacă spun că El îi învăluie în dragostea Sa iertătoare și răscum-părătoare pe păcătoșii care vin la El cu pocăință.

Dar tatăl nu l-a luat în brațe pe fiul risipitor când acesta era încă îngrijitor la porci sau în brațele femeilor desfrânate. Mă adresez oare cuiva a cărui inimă este lipită de lume și care iubește căile lumii? Poate că în viața ta sau în relațiile cu părinții sau în viața ta socială nesocotești sfințenia trupului și arăți de fapt ce ai în inimă.

Poate că unii dintre cititori trăiesc în imoralitate sau se uită la filme care alimentează numai poftele și totuși vor să se numească „creștini”. Toată săptămâna trăiești în păcat, fără să-ți pese de Dumnezeu și duminica te duci la biserică, ca și cel mai bun creștin. Nu se poate să trăiești așa! Pune capăt păcatelor tale! Părăsește obiceiurile păcătoase. Pocăință înseamnă să regreti atât de mult păcatul încât să-l părăsești. Nu vei cunoaște niciodată harul iertător al lui Dumnezeu dacă rămâi legat de păcatele tale. Pocăința este separarea sufletului de păcat și pocăința va fi însoțită întotdeauna de credință. Ce este credința? Credința este predarea sufletului în mâna Domnului Isus Hristos, așa cum ni se spune în Evanghelie: *„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în El, le-a dat*

dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). Credința este comparată cu adăparea din Hristos, deoarece sufletul meu însetează după El. Credința este comparată cu privirea la Hristos, urmarea Lui, alergarea la El. Biblia folosește multe analogii și le putem rezuma pe toate în felul următor: în goliciunea nevoii mele eu mă arunc la picioarele Mântuitorului și mă încred în El ca să fie pentru mine ceea ce a promis că va fi pentru toți păcătoșii care au nevoie de El.

Credința nu aduce nimic la Hristos, decât o mână întinsă care se apucă de Hristos și primește tot ce este în El. Ce este în Hristos? Iertare deplină pentru toate păcatele mele! Ascultarea Lui perfectă este pusă în seama mea. Darul Duhului Sfânt este în El înfierea, sfințirea și glorificarea finală sunt toate iar credința, prin acceptarea lui Hristos, primește tot ce este în El. *„Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare”* (1 Corinteni 1:30).

Ce este un credincios biblic? Credinciosul biblic este un om care s-a conformat din toată inima la cerințele divine pentru primirea harului iertării. Aceste cerințe sunt pocăința și credința. Eu le descriu ca balamalele pe care se sprijină ușa mântuirii. Balamalele au două plăcuțe: una este prinsă pe ușă, cealaltă este prinsă pe ușorii ușii. Cele două plăcuțe ale balamalei sunt ținute laolaltă de un cui, iar ușa se mișcă pe balamale. Hristos este ușa și prin

El pot intra numai cei care se pocăiesc de păcatele lor și cred în El.

Nu poate exista o balama adevărată alcătuită numai din pocăință. Pocăința care nu este unită cu credința este o pocăință legalistă. Se bazează numai pe eul tău și pe păcatul tău. De asemenea, nu poate exista o balama adevărată alcătuită numai din credință. Credința declarată, dar lipsită de pocăință, este o credință falsă, deoarece credința adevărată este credința în Hristos care mă salvează din păcat și nu pot rămâne stare de păcat. Pocăința și credința sunt inseparabile, iar Domnul Isus spune: *„Dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel”* (Luca 13:3). Necredincioșii sunt menționați printre cei care au *„partea lor în iazul care arde cu foc și pucioasă, adică moartea a doua”* (Apocalipsa 21:8).

4. Credinciosul biblic este un om care arată în viața sa că pocăința și credința sa sunt reale.

Pavel a predicat că oamenii trebuie să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu și să facă fapte care sunt în armonie cu pocăința (Faptele Apostolilor 26:20). Dumnezeu vrea să facem asemenea fapte: *„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință, și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus*

pentru faptele bune pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte ca să umblăm în ele” (Efeseni 2:8-10).

În Galateni 5, Pavel afirmă că credința lucrează prin dragoste. Oriunde există credință autentică în Domnul Isus Hristos, acolo va fi implantată dragostea autentică pentru Hristos. Și acolo unde este dragoste pentru Hristos va fi și ascultare de Hristos. *„Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește... Cine nu Mă iubește, nu păzește cuvintele Mele”* (Ioan 14:21,24). Noi suntem mântuiți prin credința în Domnul Isus Hristos, nu prin dragostea sau ascultarea de El, dar o credință care nu produce dragoste și ascultare nu este o credință adevărată!

Adevărata credință lucrează prin dragoste, și rezultatul dragostei nu este capacitatea de a sta într-o noapte înstelată ca să scrii poezii despre frumusețea vieții de creștin. Adevărata credință te face să te întorci acasă și să ascuți de tata și de mama, sau să-ți iubești soțul sau soția și copiii, așa cum îți spune Biblia s-o faci, sau să te întorci la școală sau la servicii și să aperi adevărul și neprihănirea împotriva atacurilor colegilor.

Credința adevărată te face să accepți să fii socotit chiar nebun, sau depășit, pentru că în vremea de acum crezi în standarde morale și etice eterne și neschimbătoare. În zilele noastre crezi în puritate morală și în sanc-

titatea vieții umane și iei poziție împotriva relațiilor sexuale premaritale și împotriva avortului, a uciderii copiilor în pântecele mamelor. Domnul Isus a spus: „*De oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în acest neam preacurvar și păcătos, Se va rușina și Fiul omului când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri*” (Marcu 8:38).

Ce este un credincios biblic? Un credincios biblic nu este un om care se limitează să spună: „*Da, știu că sunt păcătos, că am un trecut păcătos și o inimă păcătoasă. Știu că soluția oferită de Dumnezeu pentru păcătoși este în Hristos și crucea Sa, și știu că mântuirea este oferită tuturor gratuit. Știu că mântuirea este primită de cei care cred și să căiesc de păcatele lor*”. Nu este suficient să știi toate acestea!

Te căiești de păcatele tale și crezi în Hristos? Dacă spui că ai crezut și te-ai căit de păcate, este declarația confirmată, de realitatea vieții tale - nu o viață perfectă, ci o viață pe care vrei să o trăiești în ascultare de Domnul Isus Hristos?

„*Nu oricine îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în Împărăția cerurilor*”, a spus Domnul Isus, „*ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri*” (Matei 7:21). În Evrei 5:9 citim despre Hristos că „*S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuiri veșnice*”. În 1 Ioan 2:4 se afirmă: „*Cine zice: „Îl cunosc”, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în el*”.

Este confirmată de Biblie afirmația ta că ești creștin? Se pot vedea în viața ta roadele pocăinței și credinței? Trăiești o viață de supunere și ascultare de Hristos, o viață de mărturisire a lui Hristos?

Este caracterizată purtarea ta de umblare pe calea lui Hristos? Nu o viață perfectă, ci o viață de ascultare de El! În fiecare zi trebuie să mă rog: *„Doamne, iartă-mi greșelile mele așa cum iert și eu pe cei ce greșesc împotriva mea”*. Dar în același timp poți spune *„Căci pentru mine a trăi este Hristos”*, sau *„Toate am părăsit Doamne, numai Ție-ți voi urma”*.

Un credincios adevărat Îl urmează pe Domnul Isus. Câți dintre noi sunt credincioși adevărați sau credincioși biblici? Vă las pe fiecare să răspundeți la această întrebare adâncul minții și inimii voastre. Nu uitați însă, dați un răspuns cu care să puteți trăi toată veșnicia. Nu vă mulțumiți cu nici un alt răspuns decât cel care vă poate da siguranță în fața morții și în Ziua Judecății.